

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Otuzuncu

Jeff Pippenger

2026-01-16

Otuz Numara

Matta kitabındaki Mesihî gerçekleştirmeler, zamanın sonunun yol işaretini, mesajın resmileştirilmesi yol işaretini ve 11 Eylül yol işaretinin iki tanığını içerir; bunlardan biri Laodikya'ya yönelik içsel mesajın, diğeri ise İslami terörizmin dışsal mesajının tanığıdır. 11 Eylül yol işaretinin Matta'daki on iki Mesihî gerçekleştirmeden ikisiyle temsil edilmesi yerindedir; çünkü 11 Eylül, her zaman bir çiftlemenin bulunduğu ikinci meleşin mesajını içerir. 18 Temmuz 2020'deki ölüm, ele aldığımız beşinci yol işaretiydi; ardından Temmuz 2023'teki çölde haykıran ses altıncıydı ve 2024'teki diriliş yedincisiydi. Sekizinci Mesihî gerçekleştirmeye, Gece Yarısı Çılgılığı'dır.

Sekizinci Mesihanik Yol İşareti Gece Yarısı Haykırışıdır

Bütün bunlar, peygamber aracılığıyla söylenen söz yerine gelsin diye oldu; şöyle diyordu: Siyon kızına söyleyin: İşte, Kralın sana geliyor; alçakgönüllü, bir eşeğe, bir sıpaya, bir eşeğin yavrusuna binmiş olarak. Matta 21:4, 5.

Tahmin

Çok sevin, ey Siyon kızı; haykır, ey Yerusâlim kızı: İşte, senin kralın sana geliyor; adil ve kurtarıcıdır; alçakgönüllüdür ve bir eşeğe, bir de eşeğin yavrusu olan sıpaya binmiş olarak. Zekarya 9:9.

Beş yüz yıl önce Rab, peygamber Zekeriya aracılığıyla şöyle bildirmişti: 'Ey Siyon kızı, çok sevin; ey Yerusâlim kızı, haykır. İşte, kralın sana geliyor. O adildir ve kurtuluşu vardır; alçakgönüllüdür ve bir eşeğe, evet bir sıpaya, bir eşeğin yavrusuna binmiş olarak geliyor.' [Zekeriya 9:9.] Öğrenciler Mesih'in yargıya ve ölüme gittiğini fark etmiş olsalardı, bu peygamberliği yerine getiremezlerdi.

Aynı şekilde, Miller ve arkadaşları peygamberlik sözünü yerine getirdiler ve ilahi ilhamın dünyaya verilmesi gerektiğini önceden bildirdiği bir mesajı verdiler; oysa hayal kırıklıklarını işaret eden ve Rab gelmeden önce bütün uluslara vaaz edilmesi gereken başka bir mesajı ortaya koyan peygamberlik sözlerini bütünüyle anlamış olsalardı, bu mesajı veremezlerdi. Birinci ve ikinci meleklerin mesajları doğru zamanda verildi ve Tanrı'nın onlar aracılığıyla gerçekleştirmeyi tasarladığı işi yerine getirdiler. Büyük Mücadele, 405.

Tanrı'nın peygamberlik sözünün yanlış anlaşılması, Mesih'in zaferli girişinin tarihiyle ve 1844'te Gece Yarısı Çılgılığı mesajının ilanının paralel tarihiyle ilişkiliydi. Yüz kırk dört binin, 'onların yaşadığı hayal kırıklığını işaret eden peygamberlik sözlerini' anlamaları gerekmektedir. Vahiy 10'da Yuhanna'ya, ağzında tatlı olacak küçük kitabın mesajının sonradan acılaşacağı önceden bildirilir.

“Rab’bin bizi nasıl yönlendirmiş olduğunu ve geçmiş tarihimizdeki öğretisini unuttuğumuz ölçüde, gelecekte korkacak hiçbir şeyimiz yoktur.” Life Sketches, 196.

Geçmişteki "Rab'bin yönlendirmesi", diğer takdiri ilahî eylemler arasında, elinin hesaplamalardaki bir yanlış örtmesi olarak temsil edilir; çünkü Millercilerin hayal kırıklıklarını önceden anlamaları onlar için en iyisi değildi; tıpkı öğrencilerin çarşıta yaşadıkları hayal kırıklığının tüm unsurlarını önceden anlamalarının uygun olmaması gibi. Ancak Gece Yarısı Çağrısı'nın ilanının tarihi, bizzat cennete götüren ışık olarak tanımlanır ve bu, Ellen White'ın ilk görünümünde belirtilir. Yüz kırk dört bin kişinin, öğrencilerin ve Millercilerin hayal kırıklıklarını anlaması gerekir. O ışığı reddetmek, yoldan sapmaktır.

“Yolun başlangıcında arkalarında parlak bir ışık konulmuştu; bir melek bana bunun ‘gece yarısı feryadı’ olduğunu söyledi. Bu ışık yol boyunca her yanı aydınlatıyor ve ayaklarına ışık veriyordu ki, tökezlemesinler.”

Hemen önlerinde olup onları şehre götüren İsa’dan gözlerini ayırmadıkları sürece güvendediler. Ama kısa süre sonra bazıları yoruldu ve şehrin çok uzakta olduğunu, oraya çoktan girmiş olmayı beklediklerini söylediler. Bunun üzerine İsa görkemli sağ kolunu kaldırarak onları cesaretlendirirdi; kolundan çıkan bir ışık advent kafilesinin üzerinde dalgalanırdı ve onlar da ‘Aleluya!’ diye haykırırlardı. Bazıları ise düşüncesizce arkalarındaki ışığı inkâr ettiler ve kendilerini buralara kadar götürenin Tanrı olmadığını söylediler. Arkalarındaki ışık söndü, ayaklarını tam bir karanlıkta bıraktı; onlar da sendeleyip işareti de İsa’yı da gözden kaybettiler ve patikadan aşağı, aşağıdaki karanlık ve kötü dünyaya düştüler. Ellen G. White’ın Hıristiyan Deneyimi ve Öğretileri, 57.

Sekizinci yol işareti, Mesih'in Yeruşalim'e zaferle girişiyle örneklenen Gece Yarısı Çılgılığıdır.

Gece yarısı feryadı, Kutsal Yazılardaki kanıt açık ve kesin olmakla birlikte, pek akıllı yürütmeye taşınmıyordu. Onunla birlikte ruhu harekete geçiren itici bir güç vardı. Ne şüphe vardı ne de sorgulama. Mesih’in zaferle Yeruşalim’e girişi sırasında, bayramı kutlamak için ülkenin dört bir yanından toplanan halk Zeytin Dağı’na akın etti ve İsa’ya eşlik eden kalabalığa katılınca, o anın esinini yakalayarak “Rab’bin adıyla gelene kutlu olsun!” [Matta 21:9.] haykırışını büyütme yardım ettiler. Aynı şekilde, Adventist toplantılarına akın eden inanmayanlar—kimileri meraktan, kimileri yalnızca alay etmek için—“İşte, Damat geliyor!” mesajına eşlik eden ikna edici gücü hissettiler. Spirit of Prophecy, volume 4, 250, 251.

Son günlerde bilge bir bakire olmak, peygamberî bir zorunluluk olarak, o bilge bakirelerin bir hayal kırıklığı yaşamasını gerektirir; bu da meseldeki gecikme dönemini başlatır. Gecikme dönemi tecrübesi olmadan ne akıllı ne de akılsız bir bakiresin.

“Matta 25’teki on kızın benzetmesi de Adventist halkın tecrübesini tasvir eder.” Büyük Mücadele, 393.

Her durumda, son günlerin bilge bakireleri 19 Nisan 1844’tekine benzer bir hayal kırıklığı yaşamak zorundadırlar; çünkü benzetmenin tecrübesi, Yuhanna’nın Vahiy’de bakireler olarak tanımladığı yüz kırk dört binin tecrübesidir.

Bunlar kadınlarla kendilerini kirletmemiş olanlardır; çünkü bakiredirler. Bunlar, Kuzu nereye giderse onu izleyenlerdir. Bunlar, insanlar arasından kurtarılarak Tanrı'ya ve Kuzu'ya sunulan ilk ürünlerdir. Vahiy 14:4.

Mesih'in kaç benzetmesinin harfi harfine gerçekleştiği doğrudan ve özellikle belirtilmiştir? Her benzetme harfi harfine yerine getirilecektir, ancak on kız benzetmesinin geçmişte ve gelecekte "harfi harfine" gerçekleşeceği özellikle ortaya konulmuştur. Bu benzetme, 1844'ten itibaren Mikail ayağa kalkıncaya ve insanlığın snama süresi kapanıncaya kadar şimdiki hakikat olarak kalacak olan üçüncü meleğe benzetilir.

"Ben sık sık, beşi bilge, beşi de akılsız olan on bakire benzetmesine yönlendirilirim. Bu benzetme harfi harfine yerine gelmiştir ve yerine gelecektir; çünkü bu zamana özel bir uygulaması vardır ve üçüncü meleğin mesajı gibi, yerine gelmiştir ve zamanın sonuna dek mevcut hakikat olmaya devam edecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Zamanın sonuna dek, on kız benzetmesi şimdiki hakikattir ve Gece Yarısı Haykırışı harfi harfine yeniden gerçekleşecektir.

"Kötülük içinde, aldanış ve yanılsama içinde, ölümün ta gölgesinde yatan bir dünya vardır,—uykuda, uykuda. Onları uyandırmak için ruh acısı çekenler kimlerdir? Hangi ses onlara ulaşabilir? Zihnim geleceğe taşındı; o vakit işaret verilecektir. 'İşte, Güvey geliyor; O'nu karşılamaya çıkın.' Fakat bazıları, kandillerini tazelemek için gerekli yağı edinmeyi geciktirmiş olacaklar ve çok geçmeden, yağla temsil edilen karakterin başkasına devredilemez olduğunu anlayacaklardır." Review and Herald, 11 Şubat 1896.

Gece Yarısı Çılgılığı, yüz kırk dört binin hareketinde ufukta görünen bir sonraki işaret taşıdır. Bu işaret taşına, Pazar yasasından önce sadıklara karşı başlayan zulüm eşlik eder. Bu zulüm hem dışsal hem de içseldir; içsel zulüm iki ayrı simgeyle temsil edilir. Bu simgelerden biri Yahuda, diğeri Sinedrin'dir.

Dokuzuncu Mesiyaniik Yol İşareti, otuz gümüş karşılığındaki ihanettir.

O zaman Peygamber Yeremya aracılığıyla söylenen söz yerine geldi: "İsrailoğulları'nın değer biçtiği kişinin bedeli olan otuz gümüşü aldılar; ve onları, Rab'bin bana buyurduğu gibi, çömlekçinin tarlası için verdiler." Matta 27:9, 10.

Tahmin

Onlara dedim ki: Uygun görüyorsanız, ücretimi verin; yoksa vazgeçin. Bunun üzerine ücretim olarak otuz parça gümüş tarttılar. Rab bana, "Onu çömlekçiye at" dedi; "Onların gözünde bana biçilen ne güzel bir değer!" Ben de otuz parça gümüşü alıp Rab'bin evinde çömlekçiye attım. Zekeriya 11:12, 13.

Yahuda'nın ihaneti, sahte kâhinlerin ihanetini temsil eder, çünkü otuz sayısı kâhinlerin yaşını simgeler. Aynı zamanda Levililer olan kâhinler, Antlaşma'nın Elçisi tarafından altın ve gümüş gibi arındırılır. Yahuda'nın otuz gümüşü, Pazar yasası sırasında sahte kâhinlerin tasfiye edilmesini temsil eder; Yahuda çarmıha gerilişten hemen önce ölmüş olsa da, yine de aynı gündü. Yahuda,

Sinedrin'in sembolü değildir; o, Mesih'in öğrencileri arasında olduğu sanılan birinin sembolüdür.

Mesih'in bir öğrencisi olarak, İsa'nın meshedilişinin de bir öğrencisiydiniz. O'nun vaftizindeki meshediliş, İsa'nın adını İsa Mesih olarak değiştirdi; çünkü Mesih, "meshedilmiş olan" demektir. O'nun adı o zaman değişti; çünkü O, bir hafta boyunca birçoğuyla antlaşmayı pekiştirecekti ve bir antlaşma ilişkisinin başlıca simgelerinden biri adın değişmesidir. İsa, vaftizinde güçle meshedildi. Mesih'in öğrencisi olmak, O'nun vaftizinin öğrencisi olmak demektir. O, güçle vaftizinde meshedildi. Matta 16:18'de Petrus'un yaptığı açıklama, Hristiyan ilahiyat dünyasında "Hristiyan İtirafı" olarak bilinir. Bu, ilahiyatçılar ve bilginler arasında tartışılan büyük konulardan biridir. Genelde ilahiyatçıların ve bilginlerin tartışması, önemi olmayan ya da belki de küçük öneme sahip bir şeyi belirler; ama şu nokta değişmez: Hristiyanlık, İsa meshedildiğinde O'nun o zaman Mesih olduğuna inanır.

Onlara dedi ki: "Peki ya siz, ben kimim?" Simun Petrus cevap verdi: "Sen Mesihsin, yaşayan Tanrı'nın Oğlu." Matta 16:15-16.

Petrus'un asıl adı tam da o gerçeği ifade ediyordu; çünkü Simon Barjona "güvercinin mesajını duyan" anlamına gelir; bu da O'nun vaftizinin mesajıydı. O'nun vaftizi 11 Eylül ile örtüşür ve Yahuda, bir noktada 11 Eylül'ü anladığını beyan eden, ancak yolda yolunu kaybedenleri temsil eder. Yahuda Sinedrin'in bir sembolü değildir; çünkü onlar Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni temsil eder. Yahuda Sinedrin lehine bir tanıklık sundu, ancak Sinedrin'in isyanının sembolizmi, Yahuda'nın isyanınınkinden farklıdır. Sinedrin'in isyanı aşağıdaki rüyada ifade edilir.

Yazılarımı topladım ve yolculuğumuza başladık. Yol boyunca Orange'da iki toplantı yaptık ve kilisenin yarar gördüğünü ve cesaretlendiğini gösteren kanıtlar gördük. Biz de Rab'bin Ruhu ile tazelandık. O gece rüyamda Battle Creek'teydim; kapının yanındaki camdan dışarı bakıyordum ve ikişerli ikişerli eve doğru yürüyen bir grup gördüm. Ciddi ve kararlı görünüyorlardı. Onları iyi tanıyordum ve onları karşılamak için salon kapısını açmak üzere döndüm, fakat yeniden bakayım diye düşündüm. Manzara değişmişti. Grup şimdi bir Katolik alayı görünümündeydi. Birinin elinde bir haç, diğerinin elinde bir kamış vardı. Yaklaştıklarında, elinde kamış taşıyan kişi evin etrafında bir tur attı ve üç kez şöyle dedi: "Bu ev yasaklıdır. Mallar müsadere edilmelidir. Kutsal tarikatımıza karşı konuştular." Korku beni sardı ve evin içinde koşup kuzey kapısından dışarı çıktım; kendimi bir grubun ortasında buldum, bazılarını tanıyordum, ama ihanet edilmekten korktuğum için onlara tek kelime etmeye cesaret edemedim. Nereye dönsem üzerime dikilen meraklı, sorgulayıcı gözlerle karşılaşmadan ağlayıp dua edebileceğim تنها bir köşe aramaya çalıştım. Sık sık tekrarlıyordum: "Keşke bunu anlayabilsem! Bana ne söylediğimi ya da ne yaptığımı söyleseler!"

Mallarımıza el konulduğunu görünce çok ağladım ve çok dua ettim. Etrafımdakilerin bakışlarında bana yönelik bir sempati ya da acıma okumaya çalıştım ve başkaları tarafından görülmekten korkmasalardı benimle konuşup beni teselli edeceklerini düşündüğüm birkaçının yüzlerini seçip aklımda tuttum. Kalabalıktan kaçmak için bir girişimde bulundum; fakat izlendiğimi görünce niyetimi gizledim. Yüksek sesle ağlamaya başladım ve şöyle diyordum: "Keşke bana ne yaptığımı ya da ne söylediğimi söyleseler!" Aynı odada bir yatakta uyuyan

kocam yüksek sesle ağladığımı duydu ve beni uyandırdı. Yastığım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve içimi hüznünlü bir çökkünlük kaplamıştı. Tanıklıklar, cilt 1, 577, 578.

Peygamberlerin yaşadıkları günlerden ziyade son günler hakkında daha çok konuştukları ilkesini uygulamak, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin liderleri için çok ciddi bir soruyu gündeme getirir. Bayan White "yazılarını" "topladı" ve Battle Creek'e dönüş yolculuğuna başladı. O zamanlar Battle Creek, bugün Tacoma Park'ın ya da Mesih'in günlerindeki Kudüs'ün olduğu gibi, hizmetin kalbiydi. Yazılarıyla ilgili yaşamakta olduğu bir mücadeleyi dile getirdikten sonra, yolculuk için yazılarını topladı. Rüyasının bağlamı yazılarıyla ilgilidir. Mücadele Wright kasabasında gerçekleşti.

Wright'tayken 11. sayı için el yazmamı yayın ofisine göndermişik ve toplantı dışında olduğum hemen her anı 12. sayı için içeriği yazıya dökerek değerlendiriyordum. Wright'taki kilise için çalışırken hem bedensel hem zihinsel enerjilerim ciddi şekilde zorlanmıştı. Dinlenmem gerektiğini hissediyordum, ancak buna imkân göremiyordum. Haftada birkaç kez insanlara hitap ediyor ve birçok sayfa kişisel tanıklık yazıyordum. Ruhların yükü üzerimdeydi ve hissettiğim sorumluluklar o kadar büyüktü ki, her gece ancak birkaç saat uyuyabiliyordum.

Bu şekilde konuşup yazarak yoğun emek verirken, Battle Creek'ten cesaret kırıcı nitelikte mektuplar aldım. Onları okudukça, zihinsel ıstıraba varan, tarif edilemez bir ruhsal çöküntü hissettim; bu, kısa bir süre için hayati enerjilerimi felce uğratmış gibiydi. Üç gece boyunca neredeyse hiç uyumadım. Düşüncelerim huzursuz ve karmakarışık. Duygularımı, eşimden ve birlikte bulunduğumuz, halime duyarlı aileden olabildiğince gizledim. Sabah ve akşam ibadetlerinde aileyle birlikteyken ve yükümü Büyük Yük Taşıyıcı'ya bırakmaya çalışırken, kimse çabamı ya da zihin yükümü bilmiyordu. Ama ihtiyaçlarım acıdan kıvranan bir yürekte geliyordu ve dizginlenemez keder nedeniyle dualarım kırık dökük ve kopuktu. Kan beynime hücum ediyor, sık sık sendelememe ve neredeyse düşmeme yol açıyordu. Sık sık burun kanaması geçiriyordum, özellikle de yazmaya çabaladıktan sonra. Yazıyı bir kenara bırakmak zorunda kaldım; fakat başkalarına iletmem gereken, onlara sunmaya güç yetiremediğim tanıklıklarım olduğunu fark ettiğim için üzerimdeki kaygı ve sorumluluk yükünü atamadım.

Bir başka mektup daha aldım; No. 11'in yayımlanmasının, Sağlık Enstitüsü ile ilgili bana gösterilenleri yazıya dökebileceğim zamana kadar ertelenmesinin en uygun olacağı bildiriliyordu; çünkü o teşebbüsün sorumluları ciddi bir maddi imkân darlığı içindeydi ve kardeşleri harekete geçirmek için tanıklığının etkisine ihtiyaç duyuyorlardı. Bunun üzerine Enstitü ile ilgili bana gösterilenlerin bir kısmını yazıya döktüm; ancak beyne kan hücumundan dolayı konunun tamamını yazıya dökemedim. No. 12'nin bu kadar gecikeceğini düşünseydim, hiçbir durumda No. 11'de yer alan o kısmı göndermiş olmazdım. Birkaç gün dinlendikten sonra yeniden yazmaya başlayabileceğimi sandım. Ama büyük üzüntümlle gördüm ki beynimin durumu yazmama imkân vermiyordu. Genel ya da kişisel tanıklıklar yazma düşüncesinden vazgeçtim ve onları yazamadığım için sürekli bir ıstırap içindeydim.

"Bu koşullar altında, Battle Creek'e geri dönmemiz ve yollar çamurlu, bozulmuş durumdayken orada kalmamız ve benim de orada No. 12'yi tamamlamam kararlaştırıldı. Kocam, Battle Creek'teki kardeşlerini görmeyi, onlarla konuşmayı ve Tanrı'nın onun için yaptığı işte onlarla birlikte sevinmeyi çok istiyordu. Yazılarımı toparladım ve yolculuğumuza başladık. ..."

Tanıklıklar, cilt 1, 576, 577.

Son günlerde, Battle Creek ve onun "iyi tanıdığı" kimseler olarak temsil edilen Yedinci Gün Adventist kilisesinin liderliği Katolik bir geçit alayına dönüştü. Yedinci Gün Adventist kilisesinin liderliği Katolik bir geçit alayına dönüştü. Rüyada "ikişer ikişer" geldiler; biri bir kamyon, diğeri bir haç taşıyordu. Evin etrafına bir daire çizdiler ve üç kez şu ilanı yaptılar: "Bu ev yasaklanmıştır. Mallar müsadere edilmelidir. Kutsal tarikatımıza karşı konuşular." Battle Creek'in Katolik liderlerinin "müsadere ettiği" "ev"deki "mallar" nelerdir? Katolik kilisesinin hangi "kutsal tarikatı"na karşı "konuşuldu"?

Daha doğrudan soruyu şöyle sormak mümkün: "Engizisyonda önderlik eden Katolik tarikat hangisiydi?" Cizvitler tarih sahnesine çıkmadan önce, Engizisyon Dominiken Tarikatı ile başladı; ancak onlar da sürece dahil olduktan sonra, zulüm ve kan dökmenin öncülüğünü yapan tarikat haline geldiler.

Hıristiyan âleminin dört bir yanında Protestanlık, korkutucu düşmanlar tarafından tehdit ediliyordu. Reformun ilk zaferleri geride kalmışken Roma, onu tümünden yok etmeyi umarak yeni güçler seferber etti. Tam bu sırada, papalığın bütün savunucuları arasında en zalim, en vicdansız ve en güçlü olan Cizvitler Tarikatı kuruldu. Dünyevi bağlardan ve insani çıkarlardan kopmuş, doğal sevgi bağlarının gereklerine karşı ölü, akıl ve vicdanları bütünüyle susturulmuş olan onlar, tarikatlarınınkinden başka hiçbir kural, hiçbir bağ tanımaz, onun gücünü genişletmekten başka da hiçbir görev bilmezlerdi. Mesih'in müjdesi, bağlılarının soğuşa, açlığa, zahmete ve yoksulluğa yılmadan katlanarak tehlikeyle yüzleşmesini; işkence tezgâhı, zindan ve kazık karşısında hakikat sancağını yükseltmesini mümkün kılmıştı. Bu güçlere karşı koymak için Cizvitçilik, müritlerini benzer tehlikelere katlanmalarını sağlayan bir bağnazlıkla doldurdu ve gerçeğin gücüne aldatmanın bütün silahlarıyla karşı koymaya sevk etti. Onların işlemeyecekleri kadar büyük bir suç, başvurmayacakları kadar aşâğılık bir aldatma, bürünmeyecekleri kadar zor bir kılık yoktu. Ebedî yoksulluk ve tevazu yemini etmiş olsalar da, özenle güttükleri amaç servet ve iktidar elde etmek, Protestanlığın yıkımına kendilerini adanmak ve papalık üstünlüğünü yeniden tesis etmektir.

Tarikatlarının üyeleri olarak göründüklerinde, kutsallık kisvesine bürünüyor, hapishaneleri ve hastaneleri ziyaret ediyor, hasta ve yoksullara hizmet ediyor, dünyadan el etek çekmiş olduklarını iddia ediyor ve iyilik yaparak dolaşan İsa'nın kutsal adını taşıyorlardı. Ama bu kusursuz görünen dış görünüşün altında çoğu zaman en caniyane ve ölümcül amaçlar gizlenirdi. Tarikatın temel ilkelerinden biri, amacın araçları meşru kıldığıydı. Bu kurala göre, kilisenin çıkarlarına hizmet ettiklerinde, yalan, hırsızlık, yalan yere yemin, suikast sadece bağışlanabilir değil, övgüye değerdi. Cizvitler çeşitli kılıklara girerek devlet makamlarına kadar yol buldular, kralların danışmanlığına kadar yükseldiler ve ulusların politikasını şekillendirdiler. Efendilerini gözetlemek için hizmetçi oldular. Prenslerin ve soyluların oğulları için kolejler, halk için okullar kurdular; ve Protestan ebeveynlerin çocukları papacı ayinleri yerine getirmeye çekildi. Roma Kilisesi ibadetinin tüm dışsal ihtişamı ve gösterişi, zihni karıştırmak ve hayal gücünü göz kamaştırıp cezbetmek için kullanıldı ve böylece babaların uğruna didinip kan döktüğü özgürlük, oğullar tarafından ihanete uğradı. Cizvitler hızla Avrupa'ya yayıldılar ve nereye gittilerse, orada papacılık yeniden canlandı.

Onlara daha büyük güç vermek için Engizisyonu yeniden kuran bir papalık fermanı yayımlandı. Katolik ülkelerde bile duyulan genel tiksintiye rağmen, bu korkunç mahkeme papalık yanlısı yöneticiler tarafından yeniden kuruldu ve gün ışığına çıkarılamayacak kadar dehşet verici vahşetler gizli zindanlarında tekrarlandı. Birçok ülkede, ulusun en seçkinleri, yani en saf ve en soylular, en entelektüel ve yüksek eğitimliler, dindar ve kendini adanmış din adamları, çalışkan ve yurtsever vatandaşlar, parlak bilginler, yetenekli sanatçılar ve maharetli zanaatkarların binlercesi öldürüldü ya da başka diyarlara kaçmaya zorlandı.

"Roma'nın Reformasyon'un ışığını söndürmek, insanların elinden Kutsal Kitap'ı almak ve Karanlık Çağların cehaletini ve batıl inançlarını geri getirmek için başvurduğu yöntemler işte bunlardı. Ancak Tanrı'nın lütfu ve O'nun, Luther'in ardından yetiştirdiği o soylu adamların emekleri sayesinde Protestanlık yıkılmadı. Gücünü prenslerin lütfundan ya da silahlarından almayacaktı. En küçük ülkeler, en mütevazı ve en az güçlü uluslar onun kaleleri haline geldi. Yok edilmesini planlayan kudretli düşmanların ortasında küçük Cenevre'ydi; kuzey denizi kıyısındaki kum sığılıklarında, o zamanlar krallıkların en büyüğü ve en zengini olan İspanya'nın tiranlığına karşı mücadele eden Hollanda'ydı; Reformasyon için zaferler kazanan kasvetli, verimsiz İsveç'ti." Büyük Çekişme, 234, 235.

Katolik Kilisesi, pagan gelenek ve göreneklerinin Tanrı'nın Sözü'nün üzerinde olduğunu iddia ederek, İncil'i insanlardan saklamak için elinden geleni yaptı. Laodikya Adventizmi'nin liderleri, Ellen White'ın yazıları nedeniyle muhalifleri mahkemeye vermeyecek, ama Battle Creek'in liderleri olduklarını iddia eden Katolikler verecek. Katolikliğin canavarının en temel özü, dinî amaçları gerçekleştirmek için dünyevi gücü kullanmaktır. Adventizm, kurumlarını yönetmek için yasal dünyevi gücü elde etmeye çalıştığı anda, onların "kutsal düzenleri"nin meyveleri görülebilir.

İspanyol Engizisyonu'nun auto-da-fé (iman eylemi) törenleri bağlamında, kamyş ve haç, İsa'nın çarmıha gerilmesiyle bağlantılı simgesel unsurlar olarak görünür. Kamyş, dikenlerden taç giydirilmesi sırasında İsa'nın eline konulan ve Roma askerlerinin onu dövmek için kullandığı sahte asayı ifade eder; alayı, acıyı ve hor görmeyi simgeler.

Haç, auto-da-fé alaylarında belirgin biçimde yer alır. Çoğu zaman siyah krep kumaşla örtülen yeşil bir haç, Engizisyonun simgesi olarak kullanılıyordu; bir gün önce ayrı bir hazırlık alayında taşınır ve etkinlik sırasında sergilenirdi. Bu, mahkemenin otoritesini simgeliyordu.

Malların müsaderesi, mahkûm edilmiş bir kişinin mal varlığına el konulması (zapt veya proskripsiyon) anlamına gelir; bu, mahkemeyi finanse etmek ve sapkınlığı cezalandırmak için yaygın bir Engizisyon cezasıydı. Bu, kamuya açık aşağılanmayı ve caydırıcılığı vurgulamak üzere auto-da-fé hükümlerinde alenen duyurulurdu.

Ellen G. White'ın yazıları, söylenmekte olan bağın şarkısını susturmak amacıyla onun yazılarını yasaklayacak olan liderliği açık ve kesin biçimde kınar; ancak bu, Pazar yasasında karakterlerini alenen ortaya koymalarından hemen önce, kutsal olmayan bir zümrenin son eylemidir. Bir "Katolik geçit töreni", güneşe secde eden yirmi beş kadim adamla paralellik gösterir. Aşağıdaki dört paragrafta, ilk paragraf "son günlerde" "Tanrı'ya ait olduğunu iddia eden halkı" ortaya koyar. Bu pasaj, son günlerde Yedinci Gün Adventist vaizlerinin "kiliselerde ve açık havadaki büyük

toplantılarda", "halkın haftanın ilk gününü tutmasının gerekliliğini ısrarla telkin edeceklerini" açıkça öğretir.

Rab'bin bu son günlerde kendisini O'na ait sayan halkıyla bir davası var. Bu çekişmede yetkili konumlarda bulunan kişiler, Nehemya'nın izlediğinin tam tersi bir yol tutacaklar. Yalnızca kendileri Sebt Günü'nü görmezden gelip küçümsemekle kalmayacak, onu gelenek ve göreneklerin çerçöpü altına gömerek başkalarını da ondan alıkoymaya çalışacaklar. Kiliselerde ve açık havadaki büyük toplantılarda, din adamları halka haftanın ilk gününü tutmanın zorunlu olduğunu ısrarla telkin edecekler. Denizde ve karada felaketler var; bu felaketler artacak, bir felaketin hemen ardından bir diğeri gelecek; ve vicdan sahibi Sebt Günü tutanlardan oluşan küçük bir topluluk, Pazar gününü önemsememeleri nedeniyle Tanrı'nın gazabını dünyaya getirenler olarak gösterilecek.

Bu, Yedinci-Gün Adventistlerini Pazar gününü tutmayı teşvik edecek olan "Tanrı'nın sözde halkı" olarak ve ayrıca "vicdanlı Sebt'i tutanların küçük topluluğunu" "hedef gösterecek" kişiler olarak açıkça tanımlıyor. Sonraki paragrafta, geçmiş çağlardaki zulmün tekrarlanacağını vurguluyor. Önceki paragraf, onun "Tanrı'nın sözde halkı"nı, kendisinin vicdanlı Sebt'i tutanlar dediği kişilerle karşıtlık içinde tanımlamasıyla sona erdi. Ardından geçmiş tarihlerden örnekler sunuyor ve bu tarihlerde yaşananların son günlerde tekrarlanacağı konusunda uyarıyor. Çok açık.

Şeytan, dünyayı esir almak için bu yalanı telkin eder. Onun planı, insanları yanlışları kabul etmeye zorlamaktır. Bütün sahte dinlerin yayılmasında etkin rol alır ve yanlış öğretileri zorla kabul ettirme çabalarında hiçbir şeyden çekinmez. Dinî gayret kisvesi altında, onun ruhunun etkisiyle insanlar, hemcinsleri için en zalim işkenceleri icat etmiş ve onlara en korkunç acıları çektirmişlerdir. Şeytan ve yandaşları hâlâ aynı ruhu taşımaktadır; geçmişin tarihi bizim zamanımızda da tekerrür edecektir.

Kötülüğü gerçekleştirmeye akıllarını ve iradelerini adanmış insanlar vardır; yüreklerinin karanlık dehlizlerinde hangi suçları işleyeceklerine karar vermişlerdir. Bu kişiler kendi kendilerini aldatmışlardır. Tanrı'nın yüce doğruluk yasasını reddetmiş, onun yerine kendi standartlarını kurmuşlar ve kendilerini bu standartla karşılaştırarak kendilerini kutsal ilan etmişlerdir. Rab, yüreklerinde ne varsa onu açığa vurmalarına, onlara egemen olan efendinin ruhuna göre davranmalarına izin verecektir. Kendi yasasının gereklerine sadık olanlara nasıl davrandıklarında, yasasına duydukları nefreti göstermelerine izin verecektir. Mesih'i çarmıha geren güruhu kıskırtan aynı dinsel fanatizm ruhu tarafından harekete geçirilecekler; kilise ile devlet aynı yozlaşmış uyum içinde birleşecektir.

Bugünün kilisesi, eskiden yaşayan Yahudilerin izinden giderek, kendi gelenekleri uğruna Tanrı'nın buyruklarını bir kenara koymuştur. Kanunu değiştirdi, ebedi antlaşmayı bozdu ve şimdi de, tıpkı o zaman olduğu gibi, kibir, imansızlık ve sadakatsizlik bunun sonucudur. Onun gerçek durumu, Musa'nın ilahisindeki şu sözlerle dile getirilir: 'Kendilerini bozmuşlardır; lekeleri O'nun çocuklarının lekesi değildir; sapık ve eğri bir nesildirler. Ey akılsız ve anlayışsız halk, Rab'be böyle mi karşılık verirsiniz? Sizi satın alan O değil midir? Sizi O yaratmadı mı ve sağlamaştırmadı mı?' Review and Herald, 18 Mart 1884.

Peygamberlik Ruhu'nda, Tanrı'nın sadıklarının son günlerde uğrayacağı zulmü ortaya koyan peş peşe pasajlar vardır ve onun tanımladığı “bugünün kilisesi” genel olarak Hristiyanlık değil, Yahudi kilisesiyle örneklendiğini defalarca belirttiği kilisedir. Yazılarındaki bu açık pasajlar, rüyasının da çok yerinde biçimde gösterdiği gibi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Ellen White'ın yazılarına kısıtlamalar getirmeye kalkışmasının motivasyonudur. Onların, Ellen White'ın yazılarına karşı eylemleri, Katolikliğin kutsal bir tarikatına dönüşen Battle Creek liderlerinin yasaklaması gereken, Ellen White'ın evinin apaçık eşyalarıydı. Yazılarına yönelik saldırıları, Yeremya'nın yazılarına yönelik saldırıyla da temsil edilmektedir. Ellen White'ın rüyası, Yeremya'nın yazılarının yakıldığına ikinci bir tanıktır.

Laodikya Adventizmi'nin üçüncü neslinde uzlaşma başat temaydı. Üçüncü nesli Bergama kilisesi temsil eder. 1919'da W. W. Prescott'un "Mesih'in Öğretisi" adlı kitabının yayımlanmasıyla başlayıp 1956'da "Öğreti Hakkında Sorular"ın yayımlanmasına kadar uzanan süreç, bir alfa yayınıyla temsil edilen ve bir omega yayınıyla sona eren bir geçiş dönemini işaret eder. İlk kitap, W. W. Prescott'un Yahuda oymağından Aslan'ı reddederek Mesih'e ilişkin sapkın Protestan görüşünü tercih edişini temsil ediyordu. Yerinde bir biçimde "Mesih'in Öğretisi" adını taşıyan Prescott'un kitabı, Millerci peygamberlik mesajının içeriğini boşalttı ve Katoliklik ile sapkın Protestanlık tarafından tapınılan İsa'nın boş bir tanımını bıraktı. O nesildeki son kitap, Tanrı'nın yasasını, adaletini ve merhametini yok eden bir kutsallaşma ve aklanma tanımlar. Eski İsrail'e Tanrı'nın yasasının emanetçileri olma sorumluluğu verilmişti ve Adventizme ise yalnızca Tanrı'nın yasasının değil, aynı zamanda O'nun peygamberlik Sözünün de emanetçileri olma görevi verilmişti. 1919'da, Tanrı'nın peygamberlik Sözünün savunusunu reddeden bir kitap, Laodikya Adventizmi'nin üçüncü neslinin başlangıcını işaretledi; bu nesil, Tanrı'nın yasasını reddeden bir kitapla sona erdi.

Kalbinin inatçılığına yüz verir, gurur ve kendini doğru görme yüzünden hatalarını itiraf etmezsen, Şeytan'ın ayartmalarına açık bırakılırsın. Rab sana hatalarını gösterdiğinde tövbe etmez veya itirafta bulunmazsan, O'nun takdiri seni aynı yerden tekrar tekrar geçirir. Benzer nitelikte hatalar yapmaya bırakılırsın, hikmetten yoksun kalmaya devam edersin ve günaha doğruluk, doğruluğa da günah dersin. Bu son günlerde hüküm sürecek aldatmaların çokluğu seni kuşatacak ve önderini değiştirir, bunu yaptığını da bilmezsin. Review and Herald, 16 Aralık 1890.

Üçüncü kilise Pergamos, 25 adam Tiyatira'nın otoritesinin sembolüne eğildiklerinde, dördüncü nesil olan papalık kilisesi Tiyatira'ya yol açtı.

"Erken dönem sömürgeciler tarafından benimsenen, sivil yönetimde yalnızca kilise üyelerinin oy kullanmasına ya da görev almasına izin veren düzenleme, son derece zararlı sonuçlara yol açtı. Bu önlem devletin saflığını korumanın bir aracı olarak kabul edilmişti, fakat kilisenin yozlaşmasıyla sonuçlandı. Oy hakkı ve makam sahibi olmanın koşulu dinî bir inanç beyanı hâline geldiğinden, birçok kişi, yalnızca dünyevî çıkar ve hesaplarla, yüreklerinde bir değişim olmaksızın kiliseye katıldı. Böylece kiliseler büyük ölçüde dönüşmemiş kişilerden oluşur hâle geldi; ve din adamları arasında bile, yalnızca öğreti hataları taşıyanlar değil, Kutsal Ruh'un yenileyici gücünden habersiz olanlar da vardı. Böylece, Konstantin'den bugüne kilise tarihinde

sıkça görülen şu kötü sonuçlar bir kez daha gözler önüne serildi: Devletin yardımıyla kiliseyi güçlendirmeye kalkışmak; “Benim krallığım bu dünyadan değildir” diyenin müjdesini desteklemek için dünyevî iktidara başvurmak. Yuhanna 18:36. Kilise ile devletin birlikteliği, derecesi ne kadar hafif olursa olsun, dünyayı kiliseye yaklaştırıyor gibi görünse de gerçekte yalnızca kiliseyi dünyaya yaklaştırır." Büyük Mücadele, 297.

"Kilise ile devletin birleşmesi, derecesi ne kadar küçük olursa olsun, dünyayı kiliseye yaklaştırıyor gibi görünse de, gerçekte yalnızca kiliseyi dünyaya yaklaştırır." 18 Mayıs 1977'de, Bert B. Beach (kilisenin Kuzey Avrupa-Batı Afrika Bölümü'nde bir yönetici ve kiliseler arası ilişkilerde görevli) Roma'da toplu bir kabul sırasında Antikrist, Papa VI. Pavlus'a altın kaplama bir madalyon sundu. Bu, Dünya Mezhepsel Aileleri Sekreterleri Konferansı'nın bir toplantısının parçasıydı. Olay, Adventist Review'da (11 Ağustos 1977) bildirildi ve Religious News Service tarafından resmî bir SDA temsilcisinin bir Papa ile ilk kez görüştüğü şeklinde kaydedildi.

Rab, Kutsal Yazılar'dan eksiltene ya da onlara ekleyenler üzerine bir lanet ilan etmiştir. Büyük BEN'İM, iman ve öğreti ölçütünü neyin oluşturacağını kararlaştırmıştır ve Kutsal Kitap'ın her evde bulunan bir kitap olmasını tasarlamıştır. Tanrı'nın Sözü'ne bağlı kalan kilise Roma'dan uzlaştırılmaz biçimde ayırdır. Protestanlar bir zamanlar bu büyük sapkınlık kilisesinden böyle ayırdılar, ama ona daha da yaklaşmışlardır ve hâlâ Roma Kilisesi'yle uzlaşma yolundadırlar. Roma asla değişmez. İlkeleri en ufak ölçüde bile değişmemiştir. Kendisiyle Protestanlar arasındaki uçurumu o daraltmamıştır; bütün adımları onlar atmıştır. Ama bu, bugünün Protestanlığı için ne anlama gelir? İnsanları imansızlığa yaklaştıran, Kutsal Kitap gerçeğinin reddedilmesidir. Kendisiyle Papalık arasındaki mesafeyi azaltan, imandan geri düşen bir kilisedir.

Luther, Cranmer, Ridley, Hooper ve gerçeğin hatırı için can veren binlerce soylu insan, gerçek Protestanlardır. Onlar, gerçeğin sadık nöbetçileri olarak, Protestanlığın Roma Katolikliğiyle birleşmesinin imkânsız olduğunu, Protestanlığın, Papalığın ilkelerinden, doğu ile batı ne kadar uzaksa o kadar ayrı durması gerektiğini ilan ettiler. Gerçeğin böyle savunucuları, Mesih ve elçilerinin de yapamayacağı gibi, 'günah adamı'yla asla uzlaşamazdı. Önceki çağlarda doğrular, Roma ile bağdaşmanın imkânsız olduğunu hissediyor, bu hata sistemine karşıtlıklarını mal ve can pahasına sürdürmelerine rağmen, ayrılıklarını koruyacak cesareti gösteriyor ve gerçeğin uğruna yiğitçe mücadele ediyorlardı. Kutsal Kitap gerçeği onlar için servetten, onurdan, hatta bizzat yaşamın kendisinden daha değerliydi. Gerçeğin bir yığın hurafe ve aldatıcı safsatanın altında gömülmesine katlanamıyorlardı. Tanrı'nın sözünü ellerine alıp halkın önünde gerçeğin sancağını yükselttiler; Kutsal Kitap'ı titizlikle araştırmaları aracılığıyla Tanrı'nın onlara açıkladıklarını cesurca ilan ettiler. Tanrı'ya bağlılıkları uğruna en acımasız ölümlerle can verdiler; ama kanlarıyla, bugün Protestan olduğunu iddia eden pek çoğunun kötülüğün gücüne kolayca teslim ettiği özgürlük ve ayrıcalıkları bizim için satın aldılar. Peki biz bu pahalıya mal olmuş ayrıcalıklardan vaz mı geçeceğiz? Göklerin Tanrısı'na hakaret mi edeceğiz ve O bizi Roma boyunduruğundan kurtardıktan sonra kendimizi yine bu Mesih karşıtı gücün köleliğine mi teslim edeceğiz? Kendi vicdanımızın buyruğuna göre Tanrı'ya tapınma hakkımız olan dini özgürlüğümüzden imza atarak feragat edip yozlaştığımızı mı kanıtlayacağız?

Dağlarda ve vadilerde yankılanan, Avrupa'yı adeta bir deprem gibi sarsan Luther'in sesi, İsa'nın soylu elçilerinden oluşan bir orduyu harekete geçirdi; ve onların savunduğu hakikat, odun yığınlarıyla, işkencelerle, zindanlarla, ölümle susturulamadı; ve hâlâ, şehitlerden oluşan soylu ordunun sesleri bize, Roma gücünün son günlerin önceden bildirilen dinden dönmesi, Pavlus'un kendi gününde bile işlemeye başladığını gördüğü hukuksuzluğun sırrı olduğunu söylüyor. Roma Katolikliği hızla zemin kazanıyor. Papacılık yükselişte, ve gerçeği işitmekten kulaklarını çevirenler onun aldatıcı masallarını dinliyor. Papalık şapelleri, Papalık kolejleri, rahibe manastırları ve manastırlar çoğalıyor, ve Protestan dünyası uyuyormuş gibi görünüyor. Protestanlar, onları dünyadan ayıran ayırt edici niteliği yitiriyor ve kendileriyle Roma gücü arasındaki mesafeyi azaltıyorlar. Kulaklarını gerçeği işitmekten çevirdiler; Tanrı'nın yollarına saçtığı ışığı kabul etmek istemediler ve bu nedenle karanlığa gidiyorlar. Roma Katolikleri ve onlarla iş birliği yapanlar tarafından geçmişteki zalim zulümlerin yeniden canlanacağı düşüncesini küçümseyerek konuşuyorlar. Tanrı sözünün böyle bir canlanmayı bütünüyle önceden bildirdiği gerçeğini fark etmiyorlar ve Kutsal Kitap, 'Ejderha kadına öfkelenildi ve Tanrı'nın buyruklarını tutan ve İsa Mesih'in tanıklığına sahip olan onun soyundan geriye kalanlarla savaşmaya gitti' dediği hâlde, son günlerde Tanrı'nın halkının zulüm göreceğini kabullenmiyorlar.

Papacılık, insan doğasının dinidir ve insanlığın büyük çoğunluğu, günah işlemelerine izin veren ve yine de onların sonuçlarından kendilerini kurtaran bir öğretiyi sever. İnsanların bir tür dine sahip olması gerekir ve insan eliyle oluşturulmuş, buna rağmen ilahi otorite iddiasında bulunan bu din, nefsanî zihniyete uyar. Kendilerini bilge ve akıllı sanan insanlar, doğruluğun ölçüsü olan On Emir'den gururla yüz çevirir ve Rab'bin yollarını araştırmayı onurlarına uygun görmezler. Bu yüzden sahte yollara, yasak patikalara saparlar; İsa Mesih'in örneğine göre değil, papanın örneğine göre kendi kendine yeterli, kendini beğenmiş olurlar. En az ruhsallık ve kendini inkâr talep eden din biçimine sahip olmak isterler; ve kutsanmamış insan bilgeliği onları papacılıktan tiksineye götürmeyeceği için, onun hükümlerine ve öğretilerine doğal olarak çekilirler. Rab'bin yollarında yürümek istemezler. Onun sözünü bilinçli bir anlayışla kavrayarak, dua ederek ve alçakgönüllülükle Rab'bi aramayacak kadar kendilerini fazlasıyla aydınlanmış görürler. Rab'bin yollarını bilmek umurlarında olmadığından, zihinleri her türlü aldanışa açıktır; yalana inanıp kabullenmeye bütünüyle hazır dırlar. En mantıksız, en tutarsız yalanların kendilerine hakikat diye yutturulmasına razı dırlar.

Şeytan'ın aldatmadaki başyapıtı papacılıktır; büyük bir entelektüel karanlık döneminin Romanizm için elverişli olduğu kanıtlanmışken, büyük bir entelektüel aydınlık döneminin de onun gücüne elverişli olduğu gösterilecektir; çünkü insanların zihinleri kendi üstünlüklerine odaklanmış ve Tanrı'yı zihinlerinde tutmak istemezler. Roma yanılmazlık iddiasında bulunur ve Protestanlar da aynı çizgiyi izliyor. Gerçeği aramak ve ışıktan daha büyük bir ışığa doğru ilerlemek istemiyorlar. Kendilerini önyargı duvarlarıyla çevreliyorlar ve hem aldatılmaya hem de başkalarını aldatmaya istekli görünüyorlar.

Ama kiliselerin tutumu cesaret kırıcı olsa da, yine de yılmaya gerek yok; çünkü Tanrı'nın, gerçeğine olan sadakatlerini koruyacak, iman ve öğreti için ölçü olarak Kutsal Kitap'ı, yalnızca Kutsal Kitap'ı, esas alacak, seviyeyi yükseltecek ve üzerinde "Tanrı'nın buyrukları ve İsa'ya iman" yazılı sancağı yüksek tutacak bir halkı vardır. Onlar katıksız Müjde'ye değer verecek

ve imanlarının ve öğretilerinin temelini Kutsal Kitap yapacaklardır.

Böyle bir zamanda, insanlar Orduların Rabbi'nin yasasını bir kenara atarken, Davut'un duası yerindedir: "Ya Rab, harekete geçme zamanıdır; çünkü senin yasayı hükümsüz kıldılar."

Tanrı'nın yasasının neredeyse evrensel bir küçümsemeyle karşılanacağı bir döneme yaklaşıyoruz ve Tanrı'nın buyruklarını tutan halk ciddi biçimde sınanacak; ama başkaları onun bağlayıcı taleplerini görüp kavramıyor diye onlar Yehova'nın yasasına duydukları saygıyı yitirecekler mi? İnsanlar onu bir kenara atıp üzerine saygısızlık ve küçümseme yığdıkça, Tanrı'nın buyruklarını tutan halk, Davut gibi, Tanrı'nın yasasına o ölçüde saygı duysun. Signs of the Times, 19 Şubat 1894.

Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin bir lideri tarafından Deccal'e altın madalya verilmesinden iki yıl önce, 1975'te, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne karşı bir dava açıldı; EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Kaliforniya Kuzey Bölgesi için ABD Bölge Mahkemesi'nde Dava No: C-74-2025 CBR), burada Eşit İstihdam Fırsatları Komisyonu, kilisenin yayınevini iki kadın çalışan—Merikay Silver (dava açıldığı sırada artık ayrılmış olan eski bir editör) ve Lorna Tobler—adına, ücret ve yan haklarda cinsiyete dayalı ayrımcılık yapıldığı iddiasıyla dava etti. Kilise, uygulamalarını kısmen dinî muafiyetleri ileri sürerek ve yönetim yapısını açıklayarak savundu.

6 Şubat 1976 tarihli yeminli bir beyanda (mahkemeye sunulan bir savunma dilekçesinin parçası), Neal C. Wilson (o sırada kilisenin Kuzey Amerika Bölümü başkanıydı ve daha sonra 1979-1990 yılları arasında Genel Konferans başkanı olarak görev yaptı) kilisenin Roma Katolikliği konusundaki tarihsel görüşlerine değindi. Bu beyan, kilisenin papalık sistemine benzer bir "hiyerarşi"ye sahip olduğu yönündeki nitelemelere itiraz bağlamında yapılmıştı. İlgili alıntının tamamı şöyledir: "Her ne kadar Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin yaşamında mezhebin belirgin biçimde Roma Katolik karşıtı bir bakış açısı benimsediği bir dönem bulunduğu ve 'hiyerarşi' teriminin papalık tarzı kilise yönetimini ifade etmek üzere aşağılayıcı bir anlamda kullanıldığı doğru olsa da, kilisenin bu tutumu, bu yüzyılın başında ve bir önceki yüzyılın sonlarında muhafazakâr Protestan mezhepler arasında yaygın olan papa karşıtlığının bir tezahüründen başka bir şey değildi ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi açısından artık tarihin çöplüğüne atılmıştır."

Bu, Vahiy'de papalığı "canavar" ya da Deccal olarak tanımlayan kilisenin geleneksel peygamberlik yorumundan bir uzaklaşmayı yansıtır. Kilisenin içindeki ve dışındaki eleştirmenler, bunu modern ekümenizmle ya da hukuki savunmalarla uyum sağlamak için o Katolik karşıtı duruşu önemsizleştirme veya terk etme olarak yorumladılar. Wilson, 1985'te kilisenin çeşitli bölümlerinin başkanlarını "kardinaller" olarak nitelendirdi; şöyle dedi: "... Uzak Doğu'daki tüm ülkelerden hiç 'kardinal' yokken, Afrika'dan muhtemelen iki 'kardinal' olacaktır."

Kardeş White, Papa ile arasındaki mesafeyi azaltan bir kilisenin dinden gerilemiş bir kilise olduğunu söyledi! Üçüncü neslin tavizi, Hezekiel 8'de Tammuz için ağlayışla ve Bergama'nın taviziyle temsil edilmiştir. 1863'ten 1888'e kadar olan ilk nesil, ilk sevgisini kaybetmiş bir kilise olan Efes kilisesini temsil ediyordu; Millerci hareketin ilk sevgisi peygamberlik mesajıydı ve o peygamberlik mesajının ilk bölümü, 1863'te bir kenara bırakılan "yedi kez"di.

1888'den 1919'a kadar, Smyrna ve Ezeziel'in gizli odalarıyla temsil edilen ikinci nesil, Kardeş White 1915'te toprağa verilirken Peygamberlik Ruhü'nün ölümüne tanık oldu. Tanıklığı tamamlamak için dört nesle ilişkin daha fazla ayrıntı gereklidir, ancak dinden dönmüş bir halkın Ellen White'ın yazılarını nasıl "yasaklayabildiğini" ya da haftanın ilk gününü nasıl kabul edilebilir diye teşvik edebildiklerini tam olarak kavrayabilmek için aşamalı isyanın anlaşılması gerekir. Yahuda, Kudüs'te "bu halka hükmeden" "Efrayim'in sarhoşlarıyla" birlikte çalışır ve Kudüs'ü yöneten ve güneşe secde edenler, Sanhedrin tarafından temsil edilir.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Kendilerini Tanrı'nın çocukları olarak ilan edenler arasında ne kadar az sabır gösterilmiştir, ne kadar çok acı söz söylenmiştir, inancımızdan olmayanlara karşı ne çok kınama dile getirilmiştir. Birçoğu, diğer kiliselere mensup olanlara büyük günahkârlar gözüyle bakmıştır; oysa Rab onları böyle görmemektedir. Diğer kiliselerin üyelerine bu şekilde bakanların, Tanrı'nın kudretli eli altında alçalmaya ihtiyaçları vardır. Onların kınadığı kişiler belki de pek az ışığa, az sayıda fırsat ve ayrıcalığa sahip olmuşlardır. Eğer bizim kiliselerimizin birçok üyesinin sahip olduğu ışığa sahip olsalardı, çok daha hızlı ilerleyebilir ve imanlarını dünyaya daha iyi temsil edebilirlerdi. Işıklarıyla övünüp de onun içinde yürümeyenler hakkında Mesih şöyle der: 'Ama size diyorum ki, yargı gününde Sur ve Sayda için durum sizinkinden daha katlanılabilir olacaktır. Ve sen, Kapernaum [büyük ışığa sahip olan Yedinci Gün Adventistleri], [ayrıcalık bakımından] göklere kadar yükseltilmiş olan, cehenneme indirileceksin; çünkü sende yapılan güçlü işler Sodom'da yapılmış olsaydı, bugüne dek ayakta kalırdı. Ama sana diyorum ki, yargı gününde Sodom diyarının hali seninkinden daha katlanılabilir olacaktır.' O sırada İsa karşılık verip şöyle dedi: 'Göklerin ve yerin Rabbi, Baba, sana şükrediyorum; çünkü bu şeyleri [kendi değerlendirmelerine göre] bilge ve akıllılardan gizledin ve bunları bebeklere açıkladın.'

"Ve şimdi, Rab diyor ki: Siz bütün bu işleri yaptığınız için, size erkenden kalkıp konuştuğum halde dinlemediniz; sizi çağırdım, ama cevap vermediniz; bu yüzden adımla anılan ve güvendiğiniz bu eve ve size ve atalarınıza verdiğim yere, Şilo'ya yaptığım gibi yapacağım. Ve sizi gözümün önünden atacağım; nasıl ki bütün kardeşlerinizi, hatta Efrayim'in bütün soyunu attıysam."

Rab, aramızda büyük önem taşıyan kurumlar kurmuştur ve bunlar, dünyevi kurumların yönetildiği gibi değil, Tanrı'nın düzenine göre yönetilmelidir. Mahvolmakta olan canlar her türlü yolla kurtulsun diye, yalnızca O'nun yüceliği gözetilerek yönetilmelidir. Ruh'tan gelen tanıklıklar Tanrı'nın halkına ulaştı; yine de birçoğu azarlamalara, uyarılara ve öğütlere kulak asmadı.

'Şunu şimdi işitin, ey akılsız ve anlayışsız halk; gözü olup görmeyen, kulağı olup işitmeyen: Benden korkmaz mısınız? diyor Rab. Huzurumda titremez misiniz? Denize, aşamayacağı ebedî bir yasa ile kumdan sınır koyan Ben değil miyim? Dalgaları coşsa da üstün gelemezler; kükreseler de onu geçemezler. Ama bu halkın yüreği döne ve isyankârdır; döndüler ve uzaklaştılar. Yüreklerinde, "Mevsiminde hem ilk yağmuru hem son yağmuru veren, bize hasadın belirlenmiş haftalarını ayıran Tanrımız Rab'den artık korkalım" demezler. Kötülükleriniz bunları sizden çevirdi, günahlarınız iyiyi sizden alıyordu. ... Yetimin davasına

bakmazlar, yine de refah içindedirler; yoksulun hakkını yargılamazlar. Bütün bunlar için cezalandırmayacak mıyım? diyor Rab; böyle bir ulustan canım öç almayacak mı?'

"Rab şöyle demeye mecbur mu kalacak, 'Bu halk için dua etme; onlar için ne feryat ne de dua yükselt; bana şefaatte bulunma; çünkü seni işitmeyeceğim'? 'Bu yüzden yağmurlar tutuldu ve geç yağmur olmadı. . . . Bundan böyle bana, "Babam, gençliğimin rehberisin" diye seslenmeyecek misin?'" Review and Herald, 1 Ağustos 1893.